

כס"ד. אחרון של פסח, ה'תשל"ג.

תוחת התי' בפרת חוגה

כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאותי, וקאי עץ הגאולה העתידה
 כבוא במהרה בימינו ממש ע"י משיח צדקנו, שיהיה כימי צאתך
 מארץ מצרים. וידוע הידיק בזה בזה² (כימי) כיום צאתך
 מביעי ק"י, דהא בחד זמנא נפקי, וכן בחובב בפירושו: קמפען חזכורי אח
 יום צאתך לשון תודת' וא"כ כזה נאמר דכפ הימים מומן יצאת
 ומבואר בזה בדרוש העתידה הם ימי צאתך מארץ מצרים, וכן אמר
 כימי לשון רבים, אמנם דבר זה גופא דולדש באור, איך אפשר צומר
 שכל הימים מייצ"מ עד הגאולה העתידה הם ימי צאתך מארץ מצרים,
 והרי רוב הימים אלו הם ימי גלות. דהבית הראשון עמד במשך זמן
 מובצר, ה"י שנה, וכן הבית השני עמד זמן מובצר, ה"כ שנה, וכפ
 הזמן שבנתחיים, וצאתי וגם בזמן שפרע"ז היו ימי גאולה ממש, שהרי חסדו כו
 דאפיצו ימי הבית השני עצמו לא היו ימי גאולה ממש, שהרי חסדו כו
 ה' דברים שהיו בבית ראשון (כדאי' בנמ"ס דפכ' החובב כי' ואכברה
 חסר ה''). ובפרט ע"ס המבואר בע"ז, שמעמל ומצב הספירות (ספי)
 המלי' בזמן גלות בכל ה"י, קמפלה יותר ממצבן בעת זמן בית שני,
 ולפי' עייני צהייל דהב"ל, איך נקראו כל ימים אלו בשם ימי צאתך
 מארץ מצרים.

והנה, כמ"ש אראנו נפלאות' נכפדים כל הנפלאות שיהיו בזמן ביאת

משיח צדקנו, ובפרט אלו המנויים בהפסחה אחרון של פסח,
 והכרפת את הענינים והסימנים דלע"פ, וכמבואר שם בפרשיות
 איל שהגאולה דלע"פ תהי' כמו גאולה מצרים בכל הפרטים שבה, זה
 בעצם הגאולה, זה בקרי'ס. דהו מ"ש והחריס הוי' את לשון ים
 מצרים גז, דכשם שהיתה קריעה ים סוף ביצ"מ כל תהי' בקיעה
 נהר פרץ לע"פ, וכמובן משמעות החתוכים, ומבואר גם בשער
 חאמונת², וצ"ל זהבין² דמכיון שהחטים דלע"פ הם נפלאות, עד
 צנפצאות כאילו שהם נסים אמילין צנבג החטים דיצ"מ לויו, איך קמה
 מפשרים אותם ומשוים אותם לעניני יצאת מצרים.

והנה בהתפסרה שם מבואר ענין הגיפוי שיהי' במשיח צדקנו,
 ונתחל ע"פיו רוח הוי', רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה
 ורוח דעת ויראת הוי' והרחוץ ביוראת הוי' (דמורחהו ודאי').

ומכיון שכפ הגיפויים דלעמיד תלויים במעשינו ופכוהינו עתה כפ זמן
 משל הגיפויים, ולפכט בדרך דעקבה דמשיחא, ראשן קופ דויד הנה זה
 בא"פ, וככל כל כפ הקיפין, ואין הדבר הלוי אלא בחטובים, מובן
 שאלו העבודה שייכה לקשורה ביותר אף הגיפויים דלע"פ, דהנה מובן
 צהיין הענין³ פות. גם צהייל זהבין² ביאור פירושו החתוכים, מדוע
 נאמר, ורוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת הוי', שכרפ
 אינו מובן מה שכרפ דעת וגבורה וכן דעת ויראת הוי'. וכיוון
 חכמה ובינה ברומ' א', וכן עצה וגבורה וכן דעת ויראת הוי', וכיוון
 ורחוקים זה מזה, דדעת הוא כמותי, משא"כ יראה היא כמדות, ועור
 זאת שהיראה היא סוים המדות. דהנה כמ"ש רוח חכמה ובינה בתיא,
 מבואר בהדרושים ל' שהוא משום שפרע"ץ יהי' גיפוי פנימיות חו"ב,
 חו"ב כשפרמיות, דאז תה חריץ ריפין דלא מתפרשין⁴, ומצד הפנימיות
 כחוד אינוקו⁴, ופכוכ דפרס יתד, כי במשיח יהי' גיפוי פני' המוחין.
 לע"ז נמשל גם במדות שגם בפנימיות המדות כ' הקויל הם
 בהתאמות, דהנה מ"ש רוח עצה וגבורה כמות. אמנם כפי זה צהייל
 ביאור כיוןת מה שכרפ דעת וגבורה ויראת הוי', כיוןת, אף שדעת ענינה
 מוחין ויראה היא סוים המדות.

אך נקודת הביאור בקיצור כ"ז, דכפ הגיפות הוא רק ירידה פצורל

ע"פ. ובפרט הגיפות האחרון, גיפות אדום, שהוא גיפות אור²
 (וכדאי' במדרש²⁰ גבי פסוק יעקב שראא שרו שפ עשו עצה ורא
 ראה אותו יורד, כי החושך הוא כפר² ומכופץ, ואין רואים שיהי'
 משום²¹ אורידי נאום הוי', ענין הגאולה דגלית זה כפר² בצניפות
 היא העלי', שעל ידו, וכמבואר בענין הייידה פמצרים, יורד²² ירדנו,
 שהיא ירידה גדולה, אשר תכליתה היא עלי' גדולה, ואינקצני אפעל גם
 עליה, ועד שהעלי' היא גדולה כ"כ שאי אפשר פהגע אפי' אפי' עלי'
 היירדה, שהחיל כסת אין היירדה פשם ירדה ת"ו אפי' כשכרפ העלי'.

- 12) שם יא, ב ואילך. 13) מנהדרין יא, ב ואילך. 14) ראה מנהג רפ"לי.
 וראה גם סה"מ חרפ"מ דלהלן. 15) שה"ש ב, ח. וראה שהש"ר עה"ם. רד"ה ע"ס
 זה בסה"מ ה' חש"ס ע' 107. 16) מנהדרין צו, א. 17) ר"ה ומה עליו בסה"מ
 חרפ"ז ע' קטז. 18) ראה חז"ג ד, א. ועוד. 19) ראה שם ש"ר, ב. 20)
 ריק"ר פכ"ס, ב. ועוד. 21) עובדי"א, ד. 22) פכ"מ מג, כ. וראה חו"א ר"מ
 שמות נכתי"ח ואתה"ח שם. סה"מ חרפ"ס שם. 23) רגיש מג, י.

אחשי"ם

מכסים, שדעה את הוי' יהי' נמשך וגם בארץ, בתחתון שאין תחתון
 צמחה ממנו, כפי יהי' רוח דעת ויראת ה' שהיא אורה הרוח היינו
 שרוח דעת ויראת הוי' יהיו דבר אחד. וכוה יוכל גם מה שענין זה
 נמנה כסבות אחר חכמה וכינה כו' כי רץ רק שיהי' אחריו כמותו
 כפי ע' ובמדת כפי ע' אלא עוד זאת, רוח דעת ויראת הוי' שהי'
 אחרות המוחין והמדות. וכמבואר במ"א 55, עץ הפסוקים אף יהיה חכם
 בתחבולתו גו' גבור בכוחו גו' עשיר בעשרו, שוחו ענין כפ' ג' הקיים,
 כי אם בואה יהיה המהרה השכל וידוע אותו כי אי הוי' עושה חסד
 צדקה ומשפט בארץ כי באזה תפצתי נאום ה' להמלכה היא דקא
 בארץ, ועל שרוח דעת ויראת ה' יראה תחאה, הם דבר אחד.

וכוה יוכל גם הקשר כמעשיו ועבודתו כמשך ומו הגזנות. דנוטר
 פניו יהיה הנבונה כהנבונה חז"ב באופן השיך באדם במו הגזנות,
 והשתדלות כפיניות חז"ב באופן השיך באדם במו הגזנות,
 הנה עור זאת שאין שום הפסק בין המוחין צמדות, דקא רק שהמות
 שפיים עץ הפסוקים, אף שהמותין מתאחדים עם המדות, רוח דעת ויראת
 הוי', דע"י ענין הדעת, יתקע מחשבתו בחזק (כמבואר בתנאים 58)
 נמשך עד לענין הכי תחתון שכבודו, יראה הוי' עד שנעשים
 מציאות אחת.

דבר כימי צאתו מארץ מצרים אראנו נפלאות, דה"ו להיות
 ארצנו נפלאות מפי הגזנות, כי הגזנות היא רק לשיבת הנארה
 ועוד זאת שכל יום ויום הוא שם גאולה, ועל שלש ריבוי
 גדר שם ימים כאילו שבחם מנסיים את אצופו שם עוצם חסד הגזרה
 ועושים מגירה נאורה, שזה ממהר ומורו את ביאת משיח צדקנו, ומר' /
 הם נגאעיקו, במהרה בימינו ממש, בעגפא דידן.

מלכותי - מלכותי
 מלכותי - מלכותי
 מלכותי - מלכותי

55) שער האמנות הנסמן לעיל בח"ע 49. וראה לעיל ע' קנב ואילך. (56) ירמ"י
 ס' כב. (57) חז"ג רכד, א. תניא פי"ב, י"ז. ועוד. (58) ס"ג. (59) רמב"ם
 חל' תשובה פ"ז ה"ה.

תחתות ה' בקתי חוגה

כימי צאתך

ומ"ם הוי' או ענינים שהם בהעצם וסחומים כי' ורקא בומן הגזנות,
 שאי הוא מצב שש מפתחה נגד האויב ומתקבם, אשר 43 חרפו אויבך
 ויבטו בעקבתא דמשיחא, אשר חרפו עקבות משיחך 43 או משיחך
 המלך אפיין חייך מנגד, ומוציא ומגפה ומכובו הכל. וכמבואר במאמר
 כי ק' אדמו"ר (מזהר"ב) נ"ע וכיאור כי ק' מו"ח אדמו"ר 44, ענין אשר
 חרפו עקבות משיחך, אשר בזמן עקבתא דמשיחא, יש אויבים שהם
 המלכיות עץ כפ' עניני יהדות וצדיק לעמוד נגדם בתוקף הכי צדוק.
ועל שמשום זה הוי' משה רבינו ענינו מאד מלך האדם אשר עץ פני
האדמה ובפרט מפסוק דדא דעקבתא דמשיחא, מוחמו נסיון המלכותים
דמשה 47, הוא גואץ ראשון הוא גואץ אחרון, יבוא 48 טוב ויקבל טוב
מטוב דקאי עץ משה ומשיח, כמבואר בשער האמונות 49 ובכ"מ 50, ויהי' טוב
נמשום זה הגיוריים דלעמוד הם נפלאות, כי הם באים ע"י גיפוי מדה
הנצחית כ'.

והנה כעת יציאת מצרים הוי' גיפוי נצרה דחורה, משא"כ לעת"פ
 יהי' גיפוי פנימיות החורה, שהו נאוצר הכמוס שיהי' או
 באופן של בזבזו, דהו מה שמשיח 51 ילמד חורה את העם כרין,
 באופן של בזבזו ועל שמלש 52 הארץ דעה את הוי' כמוס זים מכסים,
 שוחו יתור אפילו ממה שצורכים הדגים שבנים ככאורה. והיינו, שגפוי
 פני החורה לעמוד יהי' באופן של בזבזו צנמלי שיגילע פמקום הכי
 תחתון. דהו מ"ש ונחה עיפוי רוח הוי' גו' ודריחו ביראת הוי',
 דמורחטו דראין, ושפט בצדק דרדים והולכיה במישור לענין ארץ, היינו
 שיפיער את ענין הצדק וכו' גם בארץ כמטה, עד שגם יפער בואב
 הגשמי, ונר זאב עם עם ככש, ומלאה הארץ דעה את הוי'. דעת הוי'
 תפער גם בואב כו'.

ועל פי זה יוכל מ"ש רוח דעת ויראת הוי' בבח אחת. כי 53 הנה
 פני הנאורה, אשר שענין הדעת, דעת עיפוי אר"ת לא
 יפער במדות, משום שיש מליצ' הנרוק 54 המפסיק בין המוחין
 כמדות. אבל לעמוד, שיהי' או ומלאה הארץ דעה את הוי' כמוס זים

43) תולים פס, נב. 44) ראה סה"מ עטר"ת ע' רסד. סה"מ קונטרסים ח"ג
 קב, ב. ועוד. 45) בהעלותך יב, ג. 46) ראה גם חו"ה שבות סד, ב. סה"מ
 קונטרסים ח"א נג, ב. ואילך. ח"ה פ"ב ע' 237. 47) ראה שמו"ר פ"ב, ד.
 ח"א רג, א. שער המסוקים פ' ויהו. 48) מנחות נג, ב. 49) פני"ז. 50)
 תקיעת אוחא"מ צ' לביאה"ו. חו"ה שבות א, ב. אמ"ב שער הציצית פ"ט. 51)
 לקי"ת צו י, א. דרמ"צ קי, ב. וככ"מ. 52) ישע"י שם פ. 53) ראה סה"מ
 ח"פ"ז שם ע' קעד. 54) ראה לעיל ד"ה כימי צאתך דאר ל"א ונסן (לעיל ע' קיז
 ואילך). וראה גם חו"ה שבות רצב, ב.

תחתות ה' בקתי חוגה